

מ"ת 13382/01/22 - מדינת ישראל נגד ויהאב הייב

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 13382-01-22 מדינת ישראל נ' הייב(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	ויהאב הייב (עציר)

החלטה

בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

פתח דבר:

כנגד המשיב הוגש ביום 6.1.22 כתב אישום במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: 4 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**) וכן, 4 עבירות של החזקת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק.

על פי הנטען בעובדות כתב האישום עולה, כי בין המשיב ובין אחד, עודי חילף (להלן: **עודי**) קיימת היכרות מוקדמת במסגרתה התכתבו שניהם באמצעות יישומון Messenger (להלן: **ההתכתבות**).

כן נטען, כי ביום 21.11.21 הציע המשיב לעודי, במסגרת התכתבות ביניהם, כלי נשק מסוג שאנו ידוע במדויק למבקשת ומסר לו את מחירו. בתגובה, אמר עודי כי הוא רוצה לרכוש את הנשק (להלן: **עסקת הנשק**) ולצורך הוצאת העסקה אל הפועל, תיאמו השניים מפגש ביניהם ליום שישי לאחר מכן.

בהמשך, כך עולה מעובדות כתב האישום, הציע עודי למשיב לרכוש ממנו אקדח בקוטר 9 מ"מ תוך שהוא מבהיר כי המדובר באקדח יקר שהכדורים שלו יקרים במיוחד ובתגובה, אמר המשיב לעודי כי הוא מעוניין לרכוש את האקדח ולצורך הוצאת רכישת האקדח אל הפועל תיאמו השניים פגישה ליום שישי לאחר מכן.

עוד נטען בעובדות כתב האישום, כי ביום 23.11.21 פנה עודי למשיב, במסגרת ההתכתבות, בכדי לברר האם המשיב יכול למכור לו תחמושת לנשק. המשיב, כך נטען, השיב בחיוב (להלן: **עסקת התחמושת**) ולצורך הוצאת העסקה אל הפועל, תיאמו השניים מחיר ומועד מפגש לביצועה.

ביום 12.12.21 כך נטען, פנה עודי למשיב בבקשה לרכוש רימון הלם, שהוא נשק שבכוחו להזיק לאדם, והמשיב ענה לו שיש לו כמה שנדרש ובתגובה ביקש עודי לרכוש חמישה.

הבקשה:

עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו וזאת, בהתאם להוראות סעיף 21 (לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו- 1996 (להלן: **חוק המעצרים**)).

לטענת המבקשת, ברשותה ראיות טובות להוכחת אשמתו של המשיב ובכללן: התכתבות בין המשיב לעודי במסגרת ממנה עולה כי השניים דברו באופן מובהק על עסקאות נשק, מההתכתבות עולה גם כי בין השניים קיים קשר אישי (המשיב היה מאורס לבת דודו של עודי) וזאת, לאור ההודעות האישיות ביניהם, עדויות התומכות בקיומה של היכרות בין עודי למשיב (עדויותיהם של נסרין ואחיה חמד), וכן, תמונות רבות של נשק שנמצאו במכשיר הטלפון הנייד של המשיב.

כן טענה המבקשת, כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר בשל הסיכון הנשקף ממנו לציבור מכוח הוראות סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

המבקשת הוסיפה וציינה, כי לחובתו של המשיב עבר פלילי וכי בשנת 2017 הוא הורשע בביצוע עבירות נשק ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

חומרת העבירה, כך לשיטת המבקשת, מבססת את המסקנה כי אין תחליף ראוי למעצרו עד לתום ההליכים ולפיכך, עתרה המבקשת להורות כאמור.

דין והכרעה:

ראיות לכאורה:

במסגרת הדיון אשר התקיים בתיק זה ביום 6.1.22, טענה ב"כ המשיב כי ספק בעיניה האם ניתן לבסס אישום רק על התכתבות במסגרת וביקשה לדחות את הדיון לתקופה של שבועיים לצורך לימוד החומר.

בפתח הדיון אשר התקיים ביום 26.1.22, חזרה ב"כ המבקשת על הבקשה וכן, הגישה טיעונים בכתב אשר סומנו **בש/1** ואשר במסגרתם פירטה את הראיות אשר מבססות קשירת קשר והתעסקות באמל"ח על ידי המשיב.

המבקשת אישרה כי התיק מושתת בעיקרו על התכתבות בין המשיב לבין עודי ממנה עולה כי השניים משוחחים על קניה ומכירה של נשק ותחמושת וכן, על הקשר האישי ביניהם הקשור לקשר זוגי בין המשיב לבת משפחתו של עודי.

הצדדים מעלים הצעות לרכוש אחד מהשני דברים מסוימים אלא ניתן לפרש זאת אחרת מלבד שניים אשר קושרים קשר לביצוע עבירות בנשק ותחמושת.

בהקשר זה ציינה המבקשת כי עודי שלח תמונה של אקדח למשיב והמלל בתכתובת תומך בכך ששני הצדדים עושים שימוש במילים הקשורות לנשק.

עוד טענה המבקשת, כי בפריקת מכשיר הטלפון הנייד של המשיב נמצאו תמונות רבות של כלי נשק וכן, תמונה של פריט, הדומה לרימון הלם עטוף בניילון נצמד מצולם על שולחן הזהה לשולחן המצוי בביתו של המשיב.

מלבד ראיות אלה, הרי שמתרגילי החקירה אשר נערכו בין עודי ליוהאן כי המשיב קנה ממנו פריטים והוא מביע כעס על

כך שהמשיב הפיל אותו.

טענותיו של המשיב כי מכשיר הטלפון הנייד נגנב ממנו אינם אמינות, שכן, כאמור, מן ההתכתבות עולים תכנים אישיים בקשורים למערכת היחסים שהייתה בין המשיב לבין קרובת משפחתו של עודי.

היכרות זו אושרה על ידי נסרין ועל ידי עודי עצמו.

ההתכתבות בין הצדדים דומה להאזנת סתר. הראיות בתיק מגבשות את שלב ההתארגנות בין המשיב ועודי באופן ברור.

בהתייחסה לעבירות החזקת הנשק והתחמושת הבהירה המבקשת כי המדובר בנגזרת על עבירת קשירת הקשר ומחומר הראיות עולה, כי בכל פעם שהמשיב עונה לעודי הוא מצהיר בפניו כי למעשה הוא בעל השליטה במבוקש וכי הוא יכול להשיג בעבורו את הפריטים המבוקשים.

לאור כל האמור לעיל, עתרה המבקשת לקבוע כי עלה בידיה להוכיח קיומה של תשתית ראיתית ביחס לעבירות המיוחסות למשיב במסגרת תיק זה.

מנגד, חזרה ב"כ המשיב על טענתה לעניין זה והוסיפה כי כתב האישום מבוסס על התכתבות בין שני אנשים ועל תמונות של אמל"ח אשר המשיב כלל אינו מופיע בהם.

המשיב ועודי מרחיקים עצמם מהמעשים ומאשרים כי קיימת ביניהם היכרות שטחית לאור העובדה כי המשיב היה מאורס לקרובת משפחה של עודי.

לא המשיב ולא עודי מאשרים כי החזיקו אמל"ח או התכתב באמצעות המסנג'ר ומשכך, למעשה, לא נחצה הרף הנדרש לראיות לכאורה לצורך הגשת כתב אישום.

ב"כ המשיב הוסיפה וטענה, כי אף אם קיימת ראייה אשר לפיה מהמכשיר של המשיב צולמו תמונות, הרי שיכול להיות שמאן שהוא פרץ לו לטלפון וזו גם גרסתו.

טענה נוספת אשר נטענה הינה ביחס לרימוני ההלם אותם ביקש עודי לרכוש מהמשיב כי לא ניתן לקבוע כי המדובר באמצעי שיכול להמית אדם, כפי שאף ציין המומחה מטעם המדינה.

בטרם אפנה לדון בטענות הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

המסגרת הנורמטיבית:

כידוע, בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחינת מהימנותן של הראיות, משקלן או דיותן לביסוס ההרשעה.

במסגרת בש"פ 372/14 **דין נוי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] (להלן: **עניין נוי**) חזר כבוד השופט ע. פוגלמן על ההלכה לפיה בשלב בחינת קיומה של תשתית ראיתית לכאורית בדיון בשאלת מעצר עד תום ההליכים לפיה רמת ההוכחה הנדרשת אינה מעל לכל ספק סביר אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה:

"...הלכה היא כי בדיון בשאלת מעצר נאשם עד תום ההליכים נגדו, נדרש

בית המשפט לבחון קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת זאדה)...".

(שם, בפסקה 6).

בהמשך, עמד כבוד השופט פוגלמן על הבחינה הלכאורית אותה מקיים בית המשפט והשלכות מסקנותיה:

"...אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגידש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהם, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זאדה, בעמ' 146)...". (שם, בפסקה 6 בהמשך) (ההדגשה אינה במקור מ.מ.).

להשלמת התמונה אציין, כי במסגרת מ"ת (ת"א) 58388-02-17 מדינת ישראל נ' כחלון ואח' [פורסם במאגרים המשפטיים] נזכרה הקביעה ולפיה גם תשתית ראייתית המושתתת על מסכת ראיות נסיבתיות עשויה להוות תשתית ראייתית מספקת לצורך מעצר עד לתום ההליכים המשפטיים:

"....בעניין זה נקבע לא אחת כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים, מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה בעבירות המיוחסות ובלבד שהראיות לכאורה, ככל שהן נסיבתיות, תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה (ראו למשל: בש"פ 8114/06 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.11.2006); בש"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2004)). "כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר האחת ברעותה, נעשית 'חזקת חפותו' של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר. יש כאן, כביכול, מעין תמונת

הרכבה ('פזל'), שכלל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול - מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי" (ראו: בש"פ 8006/09 עופר בוכניק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2009); בש"פ 9877/03 מדינת ישראל נ' עקירו [פורסם בנבו] (25.11.2003)..."

ומן הכלל אל הפרט:

אין חולק כי התשתית הראייתית הלכאורית בתיק זה לה טוענת המבקשת, מושתתת על התכתבות בין המשיב דן לבין עודי.

לפיכך, לצורך הכרעה בשאלה בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית יש לעמוד תחילה על טיבה של התכתבות זו.

כבר בתחילה ייאמר, כי מעיון בהתכתבות בין המשיב לבין עודי עולה באופן ברור כי המדובר בשיחות אשר נוגעות לרכישה/ מכירה של כלי נשק ותחמושת.

ההתכתבות אף מלווה בצילום של אקדח אשר בין הצדדים מתעורר שיח בדבר האפשרות להחליפו באקדח מסוג אחר.

עוד עולה מההתכתבות, כי בין המשיב לעודי קיימת היכרות וכי המשיב מבקש מעודי לדבר עבורו עם דודו בעניין החתונה עם ביתו.

כמו כן, בתיק החקירה מצויות תמונות שהופקו מהטלפון הנייד של המשיב ובהן מתועדות תמונות שונות של כלי נשק.

זאת ועוד, ידיו של המשיב מקועקעות באופן ייחודי ומצויות בתיק החקירה תמונות של ידיים המקועקעות באופן זהה ואוחזות בכלי נשק ו/או רימון.

סבורני, כי מכלול ראיות זה יש בו כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית לעניין ביצוע עבירת קשירת הקשר לביצוע פשע וזאת, לאור תוכן הדברים אשר הוחלפו בין הצדדים ואשר עולה מהן באופן ברור כי המדובר בעסקאות שונות לרכישת נשק ו/או תחמושת והמצביעות על המשיב כמי שהינו בעל גישה לאותם כלי נשק.

סבורני, כי מטעם זה אף יש בתשתית הראייתית כדי להקים כנגד המשיב אף תשתית ראייתית לכאורית לעבירות החזקת הנשק והתחמושת.

כן מצאתי לקבל את עמדת המבקשת ולפיה העובדה שהמשיב מציג עצמו בשיחות כמי שיכול לספק את כלי הנשק/ התחמושת המבוקשים (בצירוף התמונות בהן הוא נראה אוחז בכלי נשק שונים) יש בה כדי ללמד על שליטה שלו על כלי הנשק ובאחזקתם בין בכוח ובין בפועל.

הגם שדי באמור לעיל כדי להביא לדחיית טענות המשיב לעניין זה, הרי שמצאתי להעיר שלא מצאתי בשלב זה שיש בטענת המשיב ולפיה לא הוא ניהל את ההתכתבות עם עודי כדי לשנות מן המסקנה אליה הגעתי ואנמק.

ראשית, כפי שצוין לעיל, תוכן ההתכתבות כולל אף אמירות ומסרים אישיים הנוגעים לחייו האישי של המשיב ולקשר רומנטי בו היה ככל הנראה מעורב עם קרובת משפחתו של עודי כפי שעולה מן הדברים אשר נזכרו לעיל בדבר בקשתו מעודי לדבר עם דודו על עניין החתונה.

שנית, במסגרת הודעתו מיום 29.12.21 אישר עודי בפה מלא כי הוא מכיר את המשיב אשר היה מאורס לאחותו של חמד והיה מגיע לבית של דודו ובהמשך, ציין כי ישב איתו פעמיים שלוש באיזו חתונה או חניה (שם, עמ' 2 שורות 15-19).

שלישית, מתמלולי תרגיל החקירה אשר נערך בין חמד לעודי עולה שמו של המשיב כמי שנחשד על ידם שהלשין.

ודוק, אף מעיון בתמלולים אלה עולה כי עודי וחמד מדברים על רימונים ועל מקומות בהם נמצאו אותם רימונים ועל מקומות מסתור אחרים, ועודי אף מצוין כי המשיב קנה ממנו כמה דברים אם כי טיבם לא ברור.

חיבור לוגי של האשמת המשיב כמי שהלשין עליהם בצירוף הדברים שאמרו ביחס לכלי נשק ביניהם, אף בהם יש כדי לחבור למסכת הראיות בתיק זה ולחזק את המסקנה בדבר מעורבות המשיב בעסקאות סחר בנשק ותחמושת.

בשולי הדברים יצוין, כי מחוות דעת המומחה ארז לוי שצורפה לתיק עולה כי הרימון נשוא תיק זה יכול להזיק לאדם בעת פעולתו ומשכך, לא מצאתי ממש בטענת המשיב לעניין זה.

סבורני, כי מכלול הראיות המפורט לעיל יש בו כדי להקים תשתית ראייתית לכאורית ביחס לעבירות אשר יוחסו למשיב במסגרת תיק זה ולפיכך, הנני קובע כי עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של תשתית ראייתית כאמור.

עילת מעצר:

סבורני, כי יש בתשתית ראייתית זו כדי להקים כנגד המשיב את עילת המעצר הסטטוטורית מכוח הוראות סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים וכן עילת מעצר של מסוכנות לשלום הציבור מכוח הוראות סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק הנ"ל.

למותר לציין את החומרה הרבה הגלומה בהחזקה וסחר באמצעי לחימה והמדובר בתופעה חמורה אשר פשתה בחברה בכלל ובחברה הערבית ביתר שאת.

וזאת יש לזכור, כלי נשק בלתי חוקיים אלה עלולים בהמשך ליטול חיים כפי שקורה חדשות לבקרים ודי אם אזכיר את המספר הבלתי נתפס של קורבנות האלימות בחברה הערבית אשר אף הביאה לפגיעה בילדים אשר כל אשר רצו היה לשחק ככל הילדים במגרש השעשועים.

מלבד חומרה יתרה זו הגלומה בעצם ביצוע העבירה, הרי שעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המשיב מעלה כי לחובתו של המשיב 5 הרשעות קודמות.

הרשעה אחת בבית המשפט לנוער בגין עבירה של היזק לרכוש במזיד, 3 הרשעות קודמות בבית משפט זה בגין עבירות

של איומים, תקיפה סתם, החזקת סמים לצריכה עצמית והחזקת נכס החשוד כגנוב.

כמו כן, לחובת המשיב הרשעה נוספת בבית המשפט המחוזי בנצרת משנת 2017 בגין עבירה של סיוע לנשיאת/ הובלת נשק אשר בגינה ריצה המשיב עונש מאסר בפועל בן 8 חודשים.

ואולם נראה כי לא היה בכך כדי להרתיע את המשיב מלשוב ולעסוק באמצעי לחימה.

סבורני, כי מידת מסוכנותו של המשיב דנן מתגברת לאחר עיון בגיליון הרשעותיו הפלילי ולאור העובדה כי אין זו הפעם הראשונה בה עוסק המשיב בנשק לא חוקי.

חלופת מעצר:

בהתאם להוראות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, על בית המשפט לבחון תמיד את האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרכי שחרור לחלופת מעצר.

בעת בחינת חלופת מעצר, על בית המשפט לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרס הציבורי מחד, לבין זכותו של כל אדם לחירות לאור נסיבותיו האישיות (ראה לעניין זה: בש"פ 7440/01 **מימון נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 26.1.22 ציינה ב"כ המשיב כי ככל ובית המשפט יסבור שיש מקום שהמשיב ישהה במעצר בית, הרי שתוצג חלופה מתאימה.

סבורני, כי לאור חומרת העבירות המיוחסות למשיב ומסוכנותו הרבה הנלמדת מעצם ביצוען של העבירות אלה והמתחזקת לנוכח עברו הפלילי, כמו גם לאור העובדה כי עסקינן תופעה חמורה הפושה בחברה הערבית בפרט והמובילה באופן ישיר למקרי רצח רבים, אזי אין מסוכנות זו ניתנת לאיון באמצעות חלופת מעצר.

יידע כל מי שעוסק במכירת/ קניית כלי נשק, אשר במידה ויופעלו עלולים הם לקטול חיי אדם, כי במידה וייתפס, הרי שלמעט במקרים חריגים ביותר, יהא דינו להיעצר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו וזאת בשל המסוכנות האיומה הרגשית הטבועה במעשיו.

במקרה דנן לא מצאתי כל נסיבות מיוחדות המצדיקות סטיה מכלל זה.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב אינה ניתנת לאיון באמצעות חלופת מעצר ולפיכך, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ניתנה היום, ל' שבט תשפ"ב, 01 פברואר 2022, במעמד הצדדים.